

— Καὶ θ' ἀποκτήσωμε πάλι σπίτι.

— Καὶ θὰ τὰ βγάλωμε πέρα μιὰ φορὰ μὲ τὰ παιδιὰ μας, λέγει ἡ μητέρα.

— Καὶ τότε δὲ θὰ μὲ καταριῶνται σὰν 'ποθάνω.... 'Απὸ πότε δὲν τὰ εἶδα !..

— 'Ἐλα νὰ τὰ ἰδῆς, —εἶπε ἡ μητέρα καὶ τότε σέρνει ἀπὸ τὸ χέρι σὰν μωρὸ παιδί.

'Εγὼ ὁμῶς μὲ τρία βήματα ἤμουνα μέσα, εἶπα μονάχα στὴν ἀδελφή μου σιγά, σιγά, «πλάγιασε», κ' ἐσκεπάσθηκα κ' ἐγὼ ἀπὸ κεφαλῆς μὲ τὸ πάπλωμα.

Μόλις οἱ δύο τους ἐπάτησαν τὸ κατώφλι, νὰ καὶ χτυποῦν βροντερὰ ἢ χαμπάνει γιὰ τὸν ὄρθρο.

Βροντερὰ ὁ ἦχος ξαπλώνεται μέσα στὴ σιωπηλὴ τῆ νύχτα καὶ συγκινεῖται ἡ ψυχὴ τοῦ χριστιανοῦ. Καθὼς τὸ κύμα πέρνει τὰ κλαδιὰ τὰ κατάξερα, ἔτσι καὶ ὁ ἦχος αὐτὸς πέρνει τὸν πόνον καὶ τὴν κακὴ καρδιὰ καὶ σχίζει τὴν ματαιότητα καὶ ἡ ψυχὴ ταπεινωμένη, μιλεῖ μὲ τὸν οὐρανό.

— Σήκω, παιδί μου, νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησιά !..

* * *

'Ἐπῆγα περίσου στὸ Βελιγράδι γιὰ δουλειὰ καὶ εἶδα τὸν Πέτρο τὸ Ζελεμπάτση μὲ φορέματα καταδίκου ἀλυσσοδεμένον. Σπάζει πέτραις !..

(Ἐκ τῶν τοῦ σέρβου Λάζο-Λαζάρεβιτς).

† ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ ἀληθὴς φιλόσοφος δὲν βυθίζεται εἰς τὴν περὶ θανάτου μελέτην. Ἡ φιλοσοφία εἶνε ἡ σοφία τῆς ζωῆς καὶ ὁ θάνατος δὲν ἔχει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς πραγματικότητα.

Ἄς μάθωμεν νὰ μεταχειριζώμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς ὡς ὁ Reil μετεχειρίζετο τοὺς ἀρρώστους αὐτοῦ· εἰς τὰς χεῖράς του ἠδύνατά τις νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν, ἀλλ' οὐδέποτε τὴν ἐλπίδα.